

Forfatter: Knudsen, Jakob

Titel: Udrag fra ANGST

Citation: Knudsen, Jakob: "Martin Luther", i Knudsen, Jakob: *Martin Luther*, 1915, s. 135.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-knudsenj09val-shoot-idm139983001170928/facsimile.pdf> (tilgået 27. april 2024)

Anvendt udgave: Martin Luther

ved Lejlighed til at nævne, at i Möhra, godt et Par Mil syd for Eisenach, skulde der være saa kjønt. Han havde tillige Slægtninge, som boede dér. — En Dag gik Moriz ned til sin Fasters og meldte Martin, at om Morgenens skulde en Fragtmænd, som han kjendte, kjøre til Salzungen, og derfra gik der en god Vej til Möhra, som de nemt kunde spadserere — deres Søster med, — det var nok kun en halv Mil. — Martin skulde bare komme op til Franciskanerklostret, hvor de boede; der vilde Fragtmændene holde.

Da Martin kom, skulde de andre ligestraks til, at staa paa Vognen. — Men Martin faldt helt i Staver ved at see det store Kloster. Der gik nogle af Graabrødrene udenfor i Haven og gravede, de saae saa alvorlige og stille ud. Og Bygningen var saa højtidelig og gammel. Det kom pludselig over ham med saadan en ængstende, men ogsaa løftende Magt: at inde i saadant et Kloster kunde man dog maaskee finde Ro og Fred for alt, hvad der nagede En. Han havde jo følt noget lignende i Magdeburg ogsaa. — men dette kom saa sært dragende — —

Moriz kaldte muntert paa ham fra Vognen, — og idet han vaagnede op, mærkede han, hvor langt han havde været henne i disse Tanker; men han vilde ogsaa selv helst løs fra dem, han var bleven bange for dem, — jo, for det hjalp jo nok ikke, det var blot, ligesom han igjen følte Grunden gyngende under sig, følte at han gik her Dag efter Dag, Uge efter Uge, som paa en dyb Mose, hvor han, hvad Øjeblik det skulde være, kunde synke gennem Grønsværet ned i det — Evige — det Bundløse. Nej, han turde ikke have med de Tanker at gjøre!

Han steg op paa Vognen. — Christian og Ursula sad lige foran ham, Moriz ved Siden af ham. — De kjørte først vesterpaa. Moriz sagde, at ved Salzungen kom de til Werra, den Flod, som Hörsel løb ud i. Dette sidste kjendte Martin jo godt i Førvejen. Men han var da saa kjedsommeligt let til Bevægelse i Øjeblikket: bare det at høre det nævne, at Hörsel saadan endelig forenedes med noget Større, fik Taarerne til at stige ham til Øjnene.

Men snart blev han munter ved at see de smukke, nye Egne. — Wartburg blev de længe, længe ved at kunne skimte højt over alt det andet. — Det gik ikke rask, det tog seks Timer for at komme til Salzungen, men de havde god Tid, de var kjørt hjemmefra allerede Klodden fem, og det var den lyseste Sommertid, lige før St. Hans.